

3. Homilija mons. dr. Franje Komarice

Poštovani i dragi oci biskupi,
draga braćo svećenici!

Mladom i bojažljivom biskupu Timoteju zacijelo su bile od pomoći riječi ohrabrenja koje smo i mi čuli u današnjem prvom čitanju. One su ga podsjetile na milosni Božji dar koji je primio polaganjem apostolovih ruku. A taj se milosni Božji dar nije sastojao u nekom duhu malodušja, bojažljivosti ili osobnih uskih, sebičnih interesa, nego se odražavao u „duhu snage, ljubavi i razbora” (2 Tim 1,7b).

U svojim čestitkama, koje su mi uputili prigodom nedavnog imenovanja i posvećenja za biskupa, mnogobrojna braća, svećenici i redovnici izražavali su iste želje i očekivanja kao što je to bilo i u slučaju mladog biskupa Timoteja. Mnogi i meni žele i mole duha snage, da ih mogu podupirati i sokoliti u njihovim najrazličitijim tjeskobama; duha ljubavi, jer i prečesto nailaze na izraze sile, moći i neljubaznih lica; duha razboritosti, u vremenu kad su napasti za mijenjanjem stavova i opasnosti od dezorijentacije sve očitije.

Iskreno zahvalan za tako plemenite i bratske molitve i duboko svjestan za mene novonastale životne situacije i poslanja u Crkvi Kristovoj, napose u ovoj koja je utjelovljena u našem hrvatskom narodu i u narodima kojima u Ime Isusovo služimo, ponavljam osvjedočeno i ponizno riječi psalmiste: „Gospodin je moja snaga i moja pjesma” (Ps 117,14).

Nalazeći se danas s vama i pred vama, braćo svećenici, usudujem se staviti vam na srce ono što u ovom času i sam imam na srcu, a što vama, vjerujem, nije ni strano ni nemoguće:

- nastojte oko međusobnog zajedništva kojemu je središte Krist Gospodin, i
- budite radosni u svojoj službi, jer za to imate više razloga nego mnogi drugi!

Središte i ovogodišnjeg vašeg svećeničkog bratskog i radnog susreta jest svakodnevno zajedničko slavljenje euharistije. Ono nas sve najintimnije združuje sa živim Kristom među nama. Ujedno nas i međusobno povezuje na posebno intenzivan način. Sve što činimo, poduzimamo ili uspijevamo i na ovom Tjednu i inače u našem svećeničkom i redovničkom životu, zapravo je plod i posljedica ove naše temeljne povezanosti s Kristom i povezanosti međusobno u Crkvi njegovoj. Kao članovi Crkve, zajednice onih koje jedan te isti Kristov Duh posvećuje i čini svetima, nužno smo upućeni jedni na druge i suodgovorni jedni za druge. Ta istina o nužnom zajedništvu – bilo biskupa s papom ili svećenika s biskupom, međusobno ili s njihovim vjernicima – Kristova je istina, koju je on sam predao svojim učenicima. Tu baštinjenu istinu treba svi mi, članovi Crkve, uvijek iznova da otkrivamo, produbljujemo, obznanjujemo i aktualiziramo.

Kako to treba konkretno izgledati? – Posvijestimo sebi barem ono najbitnije:

U duhu Evanđelja Sabor ističe kako biskupi treba da „posebnom ljubavlju susreću svoje svećenike, kao one koji dijelom preuzimaju njihove zadaće i brige”, „smatrajući ih svojim sinovima i prijateljima” i „promičući s njima sveukupno pastoralno djelo Crkve koju u ime Kristovo predvode” (CD 16). – Zacijelo, nikad toga previše!

Govoreći pak o službi i životu prezbitera, te o suvremenom poslanju redovnika u Crkvi, saborski dokumenti naglašavaju da i dijecezanski i redovnički prezbiteri treba da, unatoč razumljivom pluralizmu u mišljenju i djelovanju – što je i inače karakteristično za život i poslanje Crkve – čuvaju i jačaju zajedništvo kako sa svojim biskupima i poglavarima tako i međusobno, obavljajući zauzeto i konstruktivno službu Crkve i pridonoseći tako izgradnji Kristova otajstvenog Tijela u konkretnoj mjesnoj ili krajevnoj Crkvi, koju odgovorno predvode biskupi kao nasljednici apostola (usp. PO 7, 8, 15; PC 14, 15; GD 33, 34). A i zaključak i poruka prošlogodišnje Izvanredne sinode biskupa u Rimu iznova poziva i potiče sve nas na učvršćivanje tog našeg – u Kristu utemeljenog zajedništva, posvješćujući i biskupima i svećenicima zajedničko poslanje u služenju istom Božjem narodu.

Imaju li u ovom kontekstu mjesta Kristove riječi iz današnjeg evanđelja: „Ima li tko uši da čuje, neka čuje” (Mk 4,23)?!

Biti uistinu srcem i dušom zauzet oko rasta Kristove Crkve, može pravo samo onaj koji u svom svećeničkom i redovničkom životu i služenju ne doživljava samo terete odgovornosti ili razočaranja, nego i radosti. Nisu li upravo radost, oduševljenje za svećenički život i zvanje bili jak motiv i poticaj da smo i mi postali ovo što sada jesmo: svećenici odnosno redovnici?!

A kako smo tu radost i oduševljenje do sada živjeli i doživljavali u svom životu i djelovanju? – Odgovori na ovo pitanje sigurno će biti različiti. Jedno je također sigurno: bez istinske radosti u svom zvanju, koja izvire iz naše duhovne nakalemljenosti na samog Krista, omlitavi nam volja, oslabi snaga, splasne gorljivost u zalaganju za porast plodova Otkupljenja u našoj svakodnevnoj stvarnosti. Znademo i sami dobro da ćemo samo u onoj mjeri biti sposobni drugima svijetliti na njihovu putovanju prema zajedničkom nam konačnom cilju u kojoj u sebi imamo božanskog svjetla i energije. Što više stvorimo u sebi prostora za djelovanje Božje životvorne riječi, suradujući intenzivno s njom i provodeći je u život, to ćemo više povećavati svoje vjerničko i svećeničko bogatstvo, tj. vjeru, ufanje, ljubav, mir i radost u službi Bogu i bližnjemu.

Vjerojatno smo i sami već mogli osjetiti u svome životu plodove one divne apostolske molitve sv. Franje Asiškog, ukoliko smo je učinili svojom svakodnevnom molitvom: „Gospodine, učini me sredstvom svoga mira! Gdje je mržnja, da donosim ljubav! Gdje je uvreda, da donosim praštanje! Gdje je nesloga, da donosim jedinstvo! Gdje je zabluda, da donosim istinu! Gdje je sumnja, da donosim vjeru! Gdje je očaj, da donosim nadu! Gdje tama, da donosim svjetlo! Gdje je žalost, da donosim radost! Gospodine, daj da se toliko ne brinem da budem utješten, koliko da tješim; da me razumiju, koliko da druge razumijem; da budem ljubljen, koliko da ljubim! Jer, tko se daruje, prima; tko prašta, bit će mu oprošteno; tko umire, rađa se za život vječni!”

Prije ove zadnje liturgijske reforme misno slavlje je započimalo riječima 43. psalma: „Introibo ad altare Dei, ad Deum, qui laetificat juventutem meam.” Bile su to najvjerovatnije i prve riječi koje su mnogi od nas kao ministranti naučili kod svog prvog služenja oltaru i Kristovu djelu spasenja. Ako i nema više ovih riječi u obnovljenom Redu mise, ipak svaki od nas, svi mi, združeni s cijelom Crkvom,

možemo opravdano radosno klicati triput svetom Bogu, i zahvaljivati mu što je i nas – premda dobro znade kakvi smo – „pozvao da stojimo pred njim i njemu služimo” (II. euharistijska molitva).

A služeći predano, radosno i zahvalno Bogu, služiti ćemo na najbolji način našim i mladim i svim onim ostalim suvremenicima koji nas trebaju da bi postigli svoje vječno spasenje. Amen.